

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben. 2016. február 7-én.

Kezdő ének: 89. zsoltár 1. verse

Főének: 234. dicséret mind a 4 verse

Ének prédikáció előtt: 89. zsoltár 3. verse

Textus: Máté evangéliuma 9. rész 5-7. verse: „Ugyan mi könnyebb? Azt mondani, hogy megbocsáttatnak a te bűneid, vagy ezt mondani: Kelj fel, és járj? De azért, hogy megtudjátok, az Emberfiának van hatalma bűnöket megbocsátani a földön – ekkor ezt mondta a bénának: Kelj fel, vedd az ágyadat, és menj haza! Ő pedig felkelt, és hazament.”

Kedves Testvéreim!

Hosszabb igeszakaszt hallhattunk a mai vasárnapon, a tegnapi és a mai evangéliumi történeteket. Nem véletlenül olvastam fel három olyan részletet, ami látszólag egymástól térben és időben is teljesen függetlenül zajlik. A tenger lecsendesítésének története, ami a Genezáreti tavon játszódik, a gadarai megszállottak meggyógyítása, ami a tó túlsó partján volt, a harmadik történet pedig Kapernaum városához köthető, ami szintén hosszabb hajóút után érhető el. Azt láthatjuk, hogy minden olyan kaotikus, hogy igazából Jézus is sodródik, hiszen a tengeren viharba került, a gadarai parton viszályba került és megkéri az emberek, hogy menjen el onnan, ráadásul ebben a harmadik történetben is vannak vitapartnerei, akik kifogásolják Jézus cselekedeteit. Látszólag sodorják Jézust az események, amiben megtudja oldani a kisebb problémákat, de az igazán nagy gondok ott maradtak körülötte.

Számomra minden olyan történés, ami az emberi káosz látszatában van, még csodálatosabban kifejezi Jézus hatalmát. Nyugodtan mondhatjuk, hogy minden összeesküdött Jézus ellen. A természet erői, a gonosz lelkek hatalma, az emberek elutasítása, az emberi test bénultsága, a vallási vezetők ellenérzése, vagyis minden földi és emberi erő Jézus ellen van. Jézus pedig bebizonyítja, hogy Ő ott áll a természet felett, hogy ott áll a betegségek felett, és ott áll minden emberi és vallási törvény felett. Jézusé a hatalom a mennyen és a földön.

Az első komoly kérdésem magunk irányában az, hogy vajon mi hisszük-e ezt a hatalmat? Ott voltak a tanítványok Jézussal egy hajóban, ők nem hitték el, hogy Jézusnak van hatalma a természet erői felett. Ott voltak a vallási vezetők, akik nem hitték el, hogy Jézusnak van hatalma bűnöket megbocsátani. Viszont ott voltak a gonosz lelkek, akik pontosan tudták, hogy milyen hatalma van Jézusnak, ott voltak ezek az emberek, akikről nem tudunk semmit, de odavitték a bénát Jézus elé, Jézus pedig látta a hitüket.

Nem borzasztó, Kedves Testvéreim, hogy a tanítványok és a vallási vezetők nem tudnak mit kezdeni Jézus hatalmával? Ez pedig minket figyelmeztet elsősorban, hadd vegyem magamra a vallási vezető szerepét és hadd tegyem a jelenlévők vállára a tanítványi szerepet. Hát nem sokszor játszódik le velünk az, hogy nem igazán hisszük el, valójában mit is tud megtenni Jézus?

Egy nagyon elgondolkodtató történetet olvastam pár évvel ezelőtt. Valaki engedélyt kapott egy kisvárosban az első kocsmá megnyitására. A helyben lakó keresztyén gyülekezet erősen ellenezte ezt és elkezdett imádkozni Isten közbelépéséért. Pár nappal a kocsmá tervezett megnyitása előtt azonban a kocsmába belevágott egy villám és teljesen leégett. A keresztyének nagyon örültek a fejleménynek, hálások voltak Istennek mindaddig, amíg meg nem tudták, hogy a kocsmáros beperelte őket, mert úgy gondolta, hogy az ő imádságaikat terheli a felelősség a kocsmá leégéséért. A keresztyének tagadták a vádat. A bíró, amikor meghallgatta az előzményeket, kímérten azt mondta: még nem tudom, hogy miként fogok dönteni ebben az ügyben, hiszen úgy látom, hogy a kocsmáros hisz az imádság erejében, a gyülekezet tagjai pedig nem. A felolvasott evangéliumi történetben a vallási vezetők nem hittek abban, hogy Jézus meg tudja a bűnöket bocsátani. Vajon mi hiszünk ebben? Nem vagyunk olyan keresztyének, akik inkább kételkedünk?

Amikor ugyanis elmúlik a kétség belőlünk és rábízunk az életünket Istenre, akkor egészen csodás életeseményekben lesz részünk. Úgy, ahogyan a tanítványok is látták a tenger elcsendesedését, ahogyan a gadarai emberek is látták a két ördögös meggyógyulását, ahogyan a Jézus körül lévők látták, ahogyan a béma lábra áll, úgy lehetnek a mi életünkben is csodák. Megtapasztaljuk, hogy onnan érkezik segítség, ahonnan nem is vártuk és nem is kértük. Emlékszem, hogy amikor Naszályon a gyülekezeti ház építése folyt, egy alkalommal kint készítettük a gondnokunkkal a kerítés lábazatát és éppen arról beszélgettünk, hogy ha most 2 millió Forintot tudnánk valahonnan szerezni, akkor teljesen be tudnánk fejezni az építkezést. Miközben ott kint dolgoztunk, egy gyülekezeti tagunk ment be az ajtón, majd nem sokkal később kijött onnan. Csak néhány óra múlva tudtam meg a hírt a feleségemtől, hogy ő valamilyen részvény eladásból több pénzt kapott és azt szeretné felajánlani a ház építésére. 2,2 Millió Forintot kaptunk tőle. Ez pedig nem csak egyetlen csoda volt, amit ott megéltünk. Ha nincsen kétség bennünk, akkor csodás eseményeket látunk.

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben. 2016. február 7-én.

Aztán ez a látásmód lehetővé teszi azt is, hogy észrevegyük, ki az, aki a mi életünket terelgeti. Olyan erővel tapasztaljuk meg azt, hogy a Mindenható a tenyerén hordoz bennünket, hogy azt elmondani sem tudjuk. Egyszerűen érezzük, hogy valaki segít, valaki könnyebbé teszi az egyébként erőnk felett lévő utat. Mondjuk is talán, hogy burokból élünk. Igen, abban az oltalmazó burokból, amit Isten von körénk. Ez azonban nem baj, ezt nem kell szégyellnünk, hanem hálát kell adnunk, hogy ezt minden napon érezhetjük.

A történet az Istenbe vetett bizalom kérdésén és a megélt csodákon túl még egy igen lényeges dologra hívja fel a figyelmünket. Ez pedig az, hogy Jézusnak van hatalma a bűnöket megbocsátani. Azt már a Jézust körülálló farizeusok is tudták, hogy ez hatalmas dolog, hiszen Isteni erő kell hozzá. Ember nem tud bűnöket megbocsátani. Mi is meg tudunk bocsátani, de az nem ugyanaz. Amikor mi bocsátunk meg, akkor ott marad bennünk egy kis tüske, akkor ott marad egy kis nyoma annak, amit ellenünk elkövettek. Soha nem tudjuk kimondani azt, hogy nem csak megbocsátottunk, de teljesen elfelejtettük azt, ami történt. A bántást, a fájdalmat, annak minden keserűségét magunkkal hordozzuk egész életünkben. Ez az érzés az, ami emberi kapcsolatokat ront el véglegesen és visszafordíthatatlanul.

Nagyon jól példázza ezt az a történet, amit többen ismerhetnek már, de hadd idézzem fel, ami a vétkekről és annak következményeiről szól. Egy család a farmon élt, és volt egy fiú, aki igen nehezen tudott beilleszkedni a család életébe, sokat lázadozott, sokakat megbántott. Elhatározták, hogy segítenek neki a változásban. El is mondta neki a nagyapa, hogy segíteni szeretnének, de ahhoz neki is látni kell a tetteinek a súlyát. Minden alkalommal, amikor valami rosszat tett, vagy éppen olyat mondott, akkor a nagyapa a kezébe adott egy kalapácsot, meg egy szeget és kiküldte a kerítés egyik oszlopához, hogy verje bele. Minden alkalommal, amikor valami rossz történt, akkor a fiú egy újabb szöggel sétált az oszlophoz. Egy idő után aztán komoly változást láttak nála. Észrevették, hogy egyre kevesebbszer dühöng, egyre többször képes megtartóztatni magát. Egy olyan nap után, amikor sikerült helytel-közzel szépen megélni mindent, akkor a nagyapa egy fogót adott ennek a fiúnak a kezébe, hogy most pedig menjen ki és húzzon ki egy szöveget, hiszen sikerült egy napot rendesen megélnie. Minden napon, amikor ez sikerült, egy újabb szög került vissza a nagyapához. A folyamat hosszú volt. Néha azért újabb szögek kerültek az oszlopba, máskor pedig hosszabb időn keresztül sikerült megállni a rosszat, így sok szöveget sikerült kihúzni. A végén minden szög a nagyapához került vissza. Akkor azt mondta ez a nagyapa. Látod, amiket tettél, azok már nincsenek, de a nyoma mégis megmaradt az oszlopon. Mindaz a rossz, mindaz a bántás, amit másoknak okozunk, az nyomot hagy a lélekben. Az emberi megbocsátás ilyen. A nagy problémák elmúlnak, ami nyilvánosan látható az nincsen többé, de a nyom ott marad.

Jézus ezzel szemben valami olyat hozott el, ami nemcsak tüneti kezelést ad, hanem a lélekben lévő nyomokat is eltünteti. Az igazi bocsánatot csak Tőle jön. Jézus nem azt várta, hogy valaki majd kiengeszteli Őt, hanem Ő volt az, aki kiengesztelte az Atyát. Ő volt az, aki vállalta a sebeket és a szenvedést, hogy az igazi bűnbocsánatot elhozza. A teljes bocsánatot az, ami csak Jézus Krisztustól kaphatunk meg. Mondhatom nyugodtan, hogy Ő nem csak a szöveget húzza ki, hanem a lelkünk oszlopát is kicseréli.

A legnagyobb kérdése keresztyén életünknek ez. Ezt vajon hisszük-e? Elhisszük-e, mint az a néhány ember ott, vagy morgolódunk, mint a farizeusok, hogy ilyen bocsánatot nem is létezik? Tiszta életet, Isten csodáit észrevevő életet, sőt Istenben bízó életet sem tud élni az, aki nem fogadja el a bűnbocsánatot Jézustól. Nem az életünk nagy kérdése, hogy hiszünk-e a felettünk álló Istenben? Nem az a fő kérdés, hogy odahe-lyezzük-e a lelkünket az ő kezébe? A fő kérdés az, hogy hiszem-e a bűnök bocsánatát? Böjti időszakra készülve, nagypéntek és húsvét ünnepére előretekintve ezt gondoljuk végig. Hiszem én, hogy Jézus minden folt nélkül, minden hiba nélkül elhozta nekem bűneim bocsánatát?

Életem megújulásának ez az egyetlen esélye. Ha odalépek a Megváltóhoz, ha kérem, hogy lelkem minden bűnét Ő oldja fel, ha kérem, hogy Ő tegye élővé, mozgóvá a szívemet, hogy tudjak békességben élni, hogy tudjak szeretni. Ezért mondjuk ki mi is hálával és örömmel: „Kegyelem vagy, égi jó, mely minden bűnt eltöröl, hagyd, hogy gyógyító folyó tisztogasson meg belül. Élet-kút vagy, lüktetés, vízmeríteni drága hely, ó, buzog fel bennem és öröklét felé emelj”. (300. dicséret 4. vsz.)

Ámen!

Záró ének: 459. dicséret mind a 4 verse